

дървото. Най-малкият вѣтъръ ги заставя да се търкатъ единъ въ другъ, вследствие на което се осакатяватъ.

Въ любовта и съвременнитѣ хора започватъ добре, свършватъ зле. Защо? Защото нарушаватъ разстоянието, на което любовта действува. Двама приятели, или мома и момъкъ, които се обичатъ, първоначално сж готови да се виждатъ отдалечъ само. Момъкътъ, запримѣръ, казва: Искамъ отдалечъ само да зърна своята възлюбена. Успѣе ли да я зърне, презъ цѣлия день той е доволенъ и щастливъ: пѣе, работи, движи се — все за нея мисли. На втория день казва: Искамъ само да я зърна. Обаче, като я види, той увеличава жгъла на зрението си — иска да я обхване изцѣло съ погледа си. На третия день той иска да чуе само една дума отъ нея, да чуе гласа ѝ. Като чуе гласа ѝ, той е щастливъ, нищо повече не иска. На четвъртия день той си казва: Чухъ гласа ѝ, ангелски гласъ има, но искамъ на мене да каже една дума. Момата му каже една дума, и той се намира на седмото небе отъ щастие. Но после и това не го задоволява, иска му се да поговори съ нея, да разбере, какъ мисли тя. День следъ день той се приближава къмъ нея, докато най-после се скарать. Влюбенитѣ сж много чувствителни. Ухото имъ е толкова изтънчено, че всѣка груба дума произвежда рана на сърдцето имъ. Щомъ думитѣ на влюбенитѣ причиняватъ рани, това показва, че любовта ги е напуснала. Любовта